

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/72/2016
Identifikačné číslo spisu: 2213010685
Dátum vydania rozhodnutia: 01.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2213010685.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martin Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 1. februára 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného S. J. stíhaného pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, o dovolaní obvineného S. J. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/40/2015, z 1. marca 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného S. J. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 1T/177/2013, zo 14. januára 2015 (č. l. 664 - 674), v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/40/2015, z 1. marca 2016 (č. l. 725 - 732) bol obvinený S. J. uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona pre skutok podrobne rozvedený vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu, za čo mu bol uložený, podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol obvinenému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 10 rokov.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/40/2015, z 1. marca 2016 podal 30. mája 2016 prostredníctvom obhajkyne dovolanie obvinený S. J. (č. l. 742-750). Dovolanie podal z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, nakoľko dovolaním napadnuté rozhodnutia sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití hmotnoprávných ustanovení. V dovolaní argumentoval, že súdy nižších stupňov konali v priamom rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a ustanovení § 119 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, pričom podrobne analyzoval výpovede svedkov i znalecké posudky (str. 5 - 6 dovolania). Rozobral skutkový stav veci a ponúkol svoje hodnotenie dôkazov a svoje právne závery :

- „spáchanie skutkov je v napadnutých rozsudkoch odôvodnené len výpoveďami dvoch svedkov ...“,

- „prvostupňový ako aj odvolací súd sa týmito rozpormi vo výpovediach kľúčových svedkov žiadnym spôsobom nevysporiadali ...“;
- „...zo zistených dôkazov nebolo možné dospieť k záveru o tom, že som sa trestného činu dopustil“;
- „súd vyslovil moju vinu na základe nesprávne vyhodnotených dôkazov malo dôjsť k aplikácii zásady in dubio pro reo ...“.

V ďalšom dovolateľ namietal neprimeranosť uloženého trestu s tým, že: „Boli splnené podmienky na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Tr. zák. ... a aj s ohľadom na prieťahy v trestnom konaní by mal súd pristúpiť k uloženiu trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom“. V závere dovolania obvinený navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že vyššie označenými rozsudkami súdov nižších stupňov bol porušený zákon v neprospech obvineného, zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave i rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda a prikázal predmetnú vec znova v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

Z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený ho poňal ako ďalšie už druhé odvolanie a prostredníctvom dovolania sa na najvyššom súde domáha opätovného prehodnotenia dôkazného stavu bez toho, aby si uvedomil, že dovolanie nie je ďalší riadny opravný prostriedok, čo nepochybne dokumentuje celý obsah ním podaného dovolania a argumenty tam uvedené.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor (č. l. 775). Uviedol, že súd rozhodol správne vo výroku o vine a nepochybil ani vo výroku o treste, pričom poukázal na kompletný usvedčujúci dôkazný stav najmä na výpovede svedkov T. N., E. F. a znalecký posudok z odboru cestná doprava. Navrhol dovolanie obvineného zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora podal stanovisko obvinený (č. l. 776 - 779). Vysvetlil, že prokurátor sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho dovolacími argumentmi a v stanovisku znova rozobral a vyhodnotil vykonané dôkazy a poukázal na uložený trest, ktorý považuje za neprimerane prísny, pretože súd mu mal uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného S. J. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

Takmer celý obsah dovolania sa vzdialene približuje (viď vyššie) k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku a preto najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozhodnutia môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený S. J. spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného prečinu. Z uvedeného vyplýva, že tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Pokiaľ obvinený v dovolaní argumentoval neprimeranosťou trestu, ktorý mu bol uložený, pričom sudy nižších stupňov mali v jeho prípade aplikovať ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, tak najvyšší súd ani tento dovolací návrh obvineného nemohol akceptovať a uvádza.

Výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy (§ 41, § 42, § 47 Trestného zákona) viažucej sa k rozhodovaniu o treste nemožno napadnúť prostredníctvom všeobecného ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitie § 39 Trestného zákona, v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedeného ustanovenia a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona nezakladá žiadny dovolací dôvod.

S ohľadom na vyššie uvedené neostalo najvyššiemu súdu iné, len konštatovať, že obvinený v rámci podaného dovolania nepredložil žiadne vecné ani relevantné dovolacie argumenty a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.